

GHEORGHE HIBOVSKI

T E A T R U
DE
JOACĂ

R Ă Z B O I
LA ETAJUL DOI

181 de versuri zurlii
pentru cinci copii

PERSONAJELE :

Oana
Radu
Gelu
Nona
Tina

OANA :

Noi ?
Nişte copii obişnuiţi.
Să ştiţi :
ca şi voi,
suntem uituci,
călcăm în noroi,
vorbim în timp ce mâncăm
şi mâncăm cuvinte când citim…
Gelu stă cu degetu-n nas…
Nona se împiedică la fiecare pas…
Radu ia cămaşa pe dos
şi rupe nasturi ca să am ce să cos…
Atât aveam de spus ?
Atât ?
A ! Purtăm o cheie la gât !
Nu pentru c-au plecat părinţii de acasă…
Încui, nu-ncui o uşă cui îi pasă ?
Purtăm o cheie
să putem intra la idee !
Dragii mei,
şi aplauzele pot fi chei…
Linişte !
Să auzim ce vrea Cristina !

TINA :

Cu aplauzele se deschide cortina .

OANA :

Iară ?

NONA :

Da' ce ?
N-am voie la cămară ?
Dacă vrei să ştii,
nu mai e nici o pară !

OANA :

Dulceaţă mai este !

NONA :

Asta-i altă poveste…

OANA :

În nici un caz !

RADU :

Ce să spun !…
Mă duceam la aragaz…

OANA :

Dac-ar fi mămica să te vadă…

GELU :

„Cum te joci cu apa din cadă”…

OANA :

Degeaba cauţi !
Le-am ascuns .

RADU :

Ce-am mai făcut ?

GELU :

Chiar !
Ce-a făcut ?

OANA :

Şi întrebarea e-un răspuns…
Nu umbli, sper !

GELU :

Avem un elefant în frigider
Şi e riscant !

TINA :

Un elefant ?!…

GELU :

Ei… Numai trompa .

TINA :

O scoatem şi-o umflăm cu pompa !

RADU :

Acolo, nu !
Dincolo, nu !
Şi noi ce facem ?

TINA :

Spune tu !

OANA :

Ne jucăm .

NONA :

Da !
Ne jucăm !

GELU :

Da,
„ne jucăm”!
Ea comandă,
noi executăm…
Mă duc la apă !

RADU :

Îl atrage
Cu puterea magnetului !…

GELU :

Când scapă
din strânsoarea robinetului
face bulbuci de plăcere !…
Curge,
aliniată prin ţevi,
de parcă ar fi un rând de elevi
duşi cu forţa la joacă .
Dac-aş avea o putere…

OANA :

Dacă !

GELU :

Aş întoarce apa la izvoare
să curgă în voie
până la mare .

RADU :

Aşa e !
Şi gazul păţeşte la fel .
Mă duc să-l aprind…
Să trăiască şi el !

NONA :

Parcă dulceaţa de mure
se găseşte-n pădure !…
Nu-i pusă cu forţa-n borcan
şi-o mănânci peste-un an ?
S-o mâncăm !

OANA :

Cum vreţi !
Renunţăm
la ţevi,
la borcane…
Zorzoane !
Nona,
vrei mure ?
Câte pofteşti…
În pădure !
Ţi-e foame,
Răducule ?

RADU :

Tare !

OANA :

Găteşte !
Orice mâncare !
Lemnele-s tot în pădure !

TINA :

Îi dă Nona mure…

GELU :

Nu vezi că ne ia peste picior ?

OANA :

Gelu, ţi-e sete ?
Trage o fugă, băiete,
până la izvor !

GELU :

Ai umor…
Am citit undeva,
ai umor…
Spune,
mai bine,
de-a ce ne jucăm ?!

OANA :

De-a ceva din care să-nvăţăm .

TINA :

Ne jucăm de-a şcoala !

RADU :

Ala-bala,
portocala,
toată ziua-bună ziua
ne jucăm de-a şcoala !...

NONA :

Piua !

GELU :

Şcoală de... care ?

OANA :

Şcoală de nu-ştiu-care .

TINA :

Se spune „nu ştiu carte" !

NONA :

Mai departe !

RADU :

Şcoală de teorie !

GELU :

De cap să-ţi fie !

OANA :

Şcoală de practică !

GELU :

Nu !
E prea didactică !

NONA :

Şcoală de părinţi !

GELU :

Mă scoţi din minţi !

TINA :

Şcoală de castane !

GELU :

Nu, că n-o să-ţi placă !

NONA :

Şcoală de toane !

GELU :

N-am nici un chef !

RADU :

Şcoală de joacă !

GELU :

La asta sunt şef !

OANA :

Facem un spectacol ?

TOŢI :

Facem un spectacol !

OANA :

A apărut un obstacol…
Cine scrie cuvintele ?

GELU :

„Cuvintele”…
Scrie-le,
învaţă-le,
spune-le,
uită-le…
Mai bine
şi mai bine
simte-le !
Vorba vine singură !
Ca o lingură
de la farfurie la gură…

NONA :

Dacă-ţi dau dreptate ţie
îmi spui şi mie
ce-i în farfurie ?

RADU :

Nu ne mai jucăm
până nu mâncăm !

TOŢI :

Până nu mâncăm
nu ne mai jucăm !

OANA :

Asta-i anarhie !

TINA :

Noi mâncăm !
Oana scrie…

OANA :

„Trei gândaci şi un guzgan…”

RADU :

„Nehaliţi de-acum un an !”

OANA :

„Pun la cale,
în cămară,
o revoltă culinară…”

GELU :

„Condamnăm la ghilotină
o găină !…”

RADU :

Fără vină ?

GELU :

A născut !

RADU :

A fătat !

GELU :

„A lepădat în sertar
ouăle !…”

RADU :

La singular !

GELU :

„Aşadar,
vom face-o zeamă de găină !”

RADU :

„Vai,
ce dramă,
ce panică,
ce ocări
la aşa ameninţări !”

NONA :

Căpăţâni de usturoi !…

GELU :

„Cum avem pe gât şi noi,
au găsit că n-au temei
să se facă de mujdei .”

TINA :

Un păianjen !

RADU :

„Sadic !”

GELU :

„Foarte !”

RADU :

„Stă-n cămaşa lui de moarte…”

GELU :

„Peste-un veac va trece-o muscă…”

RADU :

„Ce deliciu !”

GELU :

„Ce zacuscă !”

TINA :

O bobiţă de piper !

RADU :

„Rătăcită-ntr-un ungher,
între sită şi paner,

o bobiţă de piper
crapă de mister !”

OANA :

Ce cauţi ?

GELU :

Obstacolul !
S-a sfârşit spectacolul
şi n-ai scris nici un cuvânt ?

OANA :

Eşti superdeştept !

GELU :

Păi, sunt !

RADU :

Oana este superbună
şi, de-aceea, se răzbună !

OANA :

Vă dau cap în cap pe amândoi !

GELU :

Vrea război !

RADU :

Nona,
dă-mi superracheta antitanc !

NONA :

Ce să-ţi dau ?

RADU :

Un bocanc !

GELU :

Tina !
Tina !
Macrotunul !

TINA :

Ce ?!

GELU :

Bocancul !
Mai este unul .

RADU :

Eu eram un teleavion de vânătoare…

GELU :

Eu eram un submarin cu trei motoare…

TINA :

Şi noi ce eram ?

RADU :

Voi eraţi populaţia arhicivilă .

TINA :

Şi ce făceam ?

RADU :

Tu tremurai de macrofrică
şi tu-i plângeai de macromilă…

GELU :

La contraatac !

RADU :

Pac !
Pac !
Pac !

GELU :

Pac !

RADU :

Pac ! Pac !

GELU :

Nu mai avem adversară !

RADU :

Aduceai tribomba incendiară !…
Ea era camuflată
într-o cazemată…
Noi ştiam…

GELU :

Şi-o descamuflam !

RADU :

Rămânea doar pulbere şi fum !…

GELU :

Bum !

(Mingea aruncată de Gelu se loveşte şi de bec . Întuneric.)

TINA :

Mămicaaa !

NONA :

Tăticuuu !

OANA :

Nici o mămică şi nici un tătic !
Gata !
Nu s-a întâmplat nimic !
Gelu,
zevzecul,
a spart becul .

NONA :

Nu mai plânge,
Tina !

OANA :

Nu se stingea lumina
Dacă se jucau cu atunul…
Nu s-a gândit niciunul
că atunul
nu face război,
ci desface,
că abomba aprinde lumina…
Dă-mi pace !

GELU :

Copiii învaţă
de la oamenii mari
să se joace .

OANA :

Din păcate !
Dar oamenii mari nu se joacă .

Ei nu spun,
ca tine,
„Ce-ar fi dacă ?…”
Ei nu spun,
ca tine,
„Eu eram…”
Ei nu sparg un bec,
un geam…
Aruncă bombe adevărate
În cazemate adevărate…
Ultima cazemată
adevărată
ar putea fi lumea !…
Toată !

RADU :

Ceva-ceva mai rămâne…

OANA :

Nimic !

GELU :

Nici copii,
nici părinţi,
nici bunici ?

OANA :

Nici !

NONA :

Noi de ce n-avem bunic ?

RADU :

A luptat în război şi-a murit.

GELU :

Ba nu ! A fost rănit,
A fost decorat şi apoi…

OANA :

De ce plângi ?

TINA :

C-a murit…

OANA :

Bunicul trăieşte !
Nu plânge !
Avea o cămaşă de sânge…
Se simţea ca-ntr-o familie,
ca aerul într-o minge,
ca melcul în cochilie…
Bunicul n-a murit !
Într-un fel,
şi-a dat şi cămaşa de pe el
pentru pământul care l-a zămislit .

TINA :

Adică ?

RADU :

Şi-a dat sângele !

TINA :

Numai el ?

OANA :

Şi alţi bunici,
străbunici
şi stră-străbunici
s-au jucat de-a muritul .

TINA :

Şi cămaşa bunicului ?…

OANA :

Cine-o lasă în voia nimicului ?
O spală bunica în lacrimi de sare,
o usucă pe iarbă,
pe zăpadă,
la soare…

NONA :

N-o să-i fie prea cald ?

TINA :

N-o să degere ?

OANA :

Nu !
Bunicul a plecat

la o petrecere
şi, pentru o mai bună înţelegere
între cele mari şi cele mici,
s-a îmbrăcat cu nişte furnici
pe care le-a mâncat,
la ospăţ,
un arici…

TINA :

Şi ?…

OANA :

Şi…
Lasă-mă să mă opresc aici,
ca să nu-ţi mai spun
că,
acum,
bunicul,
poate,
e alun…
Dacă n-a fugit,
cumva,
cu o alună
într-o lume mai frumoasă
şi mai bună…